

HALİKARNAS BALIKÇISI

Gülen Ada

öyküler

BİLGİ YAYINEVİ

İÇİNDEKİLER

Yedi Canlı Elif Kız 7

Karaođlan 14

Deđirmenci Ateřođlu Nasrettin 26

Gülen Ada 32

Hayatımın Romanı 41

Turgut Reis 52

Gündüzü Kaybeden Kuş 59

Neyzen 65

Tünek Ahmet 71

Balıkla Kabak 81

Haydi Süngere 88

Divan Reis 96

YEDİ CANLI ELİF KIZ

Bir sabah Elif (Tiycan) yine keçileri ve ineği alarak deniz kıyısına gitti. Mevsim gençti. Karada güneş ve bal sızan çiçeklerin özsuyu, insanın nabzını âdeta çurlatarak¹ çarptırıyorlardı. Deniz ise mavi mavi yanıyor ve göz kamaştırıcı ışığını ta ufuklara yayarak alabildiğine parıldayıp kıpırdıyordu. Deniz o gün en mavi, en sevindirici yaşayışındaydı. Yedi Canlı denilen Tiycan'ı, yedi değil, sanki bir milyon canla canlandırıp sevindiriyordu.

Tiycan kumların üzerine yan geldi. Şemsiye şeklindeki birkaç çam ağacı, yapraklarının arasından Elif'in üzerine, sanki elekle güneş ışığı eliyorlar, tepesinden tırnağına kadar, kıvrak ışık oyaları oynatıyorlardı. Onu gıdıklıyor gibiydiler.

Bir aralık ayakucuna değecek kadar yakın, iki-üç karış suda, karanlık bir kovuğun, sanki kırmızı bir yakamozla yandığını gördü. Dikkat etti. Kovuktan bir ahtapot, bir dehşet parçası çıktı. Bir taşın üzerine oturdu.

1) Hızlı çarpmak anlamında yerel bir balıkçı sözü.

Tiycan görünmemek ve hayvanı iyice seyretmek için yavaşça çam gövdelerinin arkasına çekildi. Ahtapot bir hayvan değil sanki bir dehşet parçasıydı. Gövdesinin kızıl alevinde, gözleri fosforlu bir yeşille parlıyordu. Taşın çatlaklarından akan zeytinyağı gibi kıvrıntılı kayışlarla sekiz duyargasının birini uzattı. Duyargalarının alt yüzü, iki sıra vantuzlayıcı düğmelerle süslüydü. Yanından yeşil zeminin üzerine altın benekli ve baştan kuyruğa pembe çizgili bir yellos (lahos) balığı geçti. Ahtapot saldırmak üzere bütün duyargalarını ampule benzeyen başının altına topladı. Kâbus gibi karaydı, sonra öfkeyle kızgın demir gibi ağardı. Çünkü yellos şimşek gibi bir hareketle kaçmıştı. Fakat yine yanaşıyordu. Hem de ahtapotun gözlerine bakıyordu.

Ahtapot kısa kısa sekişlerle usulcacık yeminin yanına yanaşıyordu. Gözleri sanki taştan yapılma iki bilyaydı, onlarda sırf kavramak, öldürmek için kavrayan ve kapan bir isteğin acımasız donukluğu vardı. Onları yeminden ayırmıyordu. Yellos ufacık bir kuyruk çelişiyle ok gibi kaçabilirdi. Ne var ki, o bakışın ışınından –sanki büyülenmiş veya felce uğramış gibi– bir türlü çıkamıyordu. Kaçmak şöyle dursun, tam tersine bir aralık yırtıcı balığa doğru bile gitti.

Elif âdeta bir fenalık duydu. İçi bulandı. O gözlere bakarken farkına varmadan yüksek sesle, “Amcam Hacı Resul’ün gözlerine benziyor” diye söylendi. Ahtapota atmak üzere yavaşça bir taş kapıp, nişan aldı. Ahtapot ısırmaya hazırlanan bir yılan gibi yavaş yavaş irkildi ve yellosun üzerine atıldı. Tiycan taşı fırlattı, fakat tutturamadı. Taştan ürken ahtapot bir-iki kulaç suya kaçarak, hem daireler çeviriyor, hem de avını paralıyordu.

İşte o zaman Tiycan’ı heyecanla allak bullak eden bir olay oldu. Koca bir denizaltı kırlangıcıymış gibi bir fok balığı fırlayıp geldi. Ahtapotu ağzına aldı. Fokun arkasında iki yavru fok daha vardı. Ana fok suyun altında debelenmeye koyuldu. O kadar ki, dipten kaldırdığı kumlar dolayısıyla bir aralık görünmez oldu. Sonra başı sudan dışarı çıktı. Çam gövdelerinin arkasına gizlenmiş olduğu yerden haykırarak fırlayıp çıkan Karakız’ı gördü. Fokun acı dolu gözlerinde dile taş çıkaran bir yalvarış vardı. Hayvan göğsünün süt dolu memelerini kayalarda kanata kanata sürünerek Tiycan’a doğru debeleniyordu. Ahtapot, iki duyargasını burun deliklerinden sokarak, fokun gırtlığını içeriden tıkamıştı. Bir iki dakika sonra hayvan boğularak ölmüş olacaktı. Ana fokun ardısına iki yavru fok da taşların üzerine tırmanmaya koyul-

dular. Fakat taşlar yüksekçe oldukları için beceremediler. Analarına bakarak ağlamaya başladılar. Tiycan, fokların ölüm tehlikesiyle karşılaşınca imdat için insanlara koştuklarını biliyordu.

Karakız ahtapotun başını iki eliyle tutarak, olanca kuvvetiyle asıldı. Ahtapotun düğme dizileri foktan sırayla çiftler çiftler ayrılırken sürekli öpücükler gibi maç maç ötüyorlardı.

Tiycan ahtapotu sökerek yerdeki bir kayaya çarptı. Fok Elif'in ayaklarına düştü. Emzirmek için yaratılan göğsü inip kalktıkça, onun altında yüreğinin hızlı hızlı çarptığını, kız hem duyuyor, hem de görüyordu. Kız, bilemedi neden, fakat bir an için eğilip fokun gözlerini öpesi geldi. Fok denize inerken ayrılmak istemiyormuş gibi dönüp dönüp bakıyordu. "Ne yapalım, dünyalarımız başka!" demek istiyormuş gibiydi. Aşağıdaki taşa varınca Karakız'ın önünde yavrularını emzirdi. İki kısacık badi badi kollarıyla onları bağrına basıyordu. Ondan sonra yine dönüp Tiycan'a baktılar ve dokunaklı bir iniltiyle denize daldılar. Onun ardısıra yavruları da mavilere atıldılar. Hep birden yüzdüler. Biraz uzaklaştıktan sonra yine dönüp baktılar. Sonra, güneşte çıldırasıya çakan denizde kayboldular. Karakız daya-